

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 20

15. OKTOBER 1929

1. ÅRGANG

Fra jordens ytterste kant — Alaska

Endelig kommer også vi for å kvittere og takke for bladet som har kommet regelmessig — holdt jeg på å si. Ja, vi har da fått post 3 ganger dette år og hver gang har noen nr. av Misjons-Røsten kommet velberget, mens andre småblader er blitt borte eller revet tvers over. Den solide innpakning hjelper. Naturligvis var det en overskassel. Vi beskuer de første nr. noe, kanskje ett mistenkomsom som jo sies å være naturlig for nordboen.

Vi er da iallfall blitt glad i Misjons-Røsten. Har vært dypebart å få lese de mange brever fra spesken som er spredt rundt i verden i samme erindring som vi.

Siden vi kom til dette entomme «fengsel», hvor vi har vært i 6 år nu, har vi flere fått våre øyne oplatt for den store åker, som er verden.

Det er velsignet å få følge med Guds sine (Gu's And — 2. kor. 16, 9, Ap. 5, 6) ruadt jorden for å støtte de helhjørde. Jeg ser klart at vi kan få vise Guds medarbeide i hvem som helst, uten forskjell, hvor vi bo på jordkloden. Tenk, arbeide med Gud.

Om Gud vil skal vi kanskje en annen gang fortelle noen av våre erfaringer på dette området. Men intill videre vil jeg bare si, at det er vi selv som har hatt den største velsignelse og utbytte av denne tjjeneste. I blandt har vi vært fristet til å misunne de spesken som har så rike anledninger, som suser avsted i biler for å ná masser av nedhenger med Livets ord. Men så blir vi minnet om, at vi har jo iallfall Herrens hester og vogner (2. Kongeb. 6,17, Hab. 3, 8) og så får vi sette oss op i disse frelsesvognene. Ja, tenk å få arbeide sammen med Gud. I det ytre har vi det svært innskrenket her, men så gudsfornekter vi har møtt. Og

Motstand mot evangeliet, og andre vanskeligheter.

Billedet viser hvordan husene ser ut. Det av tre er dog bare en slags gang eller skur som de bruker til stabur eller lagerrum. Somme gjør disse skur sine. Huset der bør i er innenfor, og er av sten og jord som de kan se på bildet.

har Gud åpenbart dette for oss for at vi ikke skal formekte, men ha stor trøst i Gud.

Hele tiden har vi arbeidet under et sterkt trykk av motstand fra skolen her. Eskimoen, som var lærer her de første 3 år, var fra Nome. Han spilte orgel, prekte, bad, danset og spilte kort m.v., støttet av sin pastor som erkjente ham for en god kristen. Gjenfødselen stod han imot. Man skulde gjøre sitt beste — prøve å være en kristen. Selvfølgelig blev vi stemplet som «snevre» o.m.a.

Vi var glad da han blev flyttet og håpet på bedring, når vi fikk en hvit lærer og dertil en gammel mann som engang hadde vært misjonslæge over på fastlandet et sted. A, hvor vi ble skuffet! En mer dårlig fyr kan neppe tenkes. Kunde skrive en bok om ham og hans bedrifter. Men nok er å si at han er den frekkestekke vi har i landet. Det ytre har vi det svært innskrenket her, men så

en som nekter Gud har jo ingen ting å ta hensyn til. Han er sin egen gud.

Men man kan ikke sanke vindruer av torn. Frukten har ikke uteblitt. Skolehuset har vært åpent for all slags synd som ikke kan beskrives her. Men la mig fullføre det mørke bilde med bare et pennestryk: Han har ført folket dyper ned i heden-skap enn det noensinne har vært. A, hvor våre hjertes har blødet mangang!

Nu hører vi at en eskimo som tilhører den svenske misjon skal komme som lærer neste år. Vi håper på bedre tider. Bed med oss venner. Krigen er så tilspisset som aldri før. Det må kulminere smart. Jesus skal seire. Lovsanger skal høres herfra. Ungdommen og barna som vi mest har hatt om oss er mektig påvirket. Når de er her under Guds ords innflydelse så arbeider Guds And i dem og mange

av dem vil gjerne høre Gud til. Flere enkelte og 2 hele familier har sist vinter bekjent å ville vende sig til Gud og bli frelst. Men så er strømmen så sterk i den annen retning, så snart de kommer ut av huset.

I april kom 2 unge russere over isen. En livsfarlig ferd. De greide ikke å leve med eskimoene så vi måtte ta oss av den ene og læremore den andre. Vår gutt hadde tysk mor og finsk far. Hans mor var kristen (evangelisk). Han var vel kjent i Bibelen, hadde gått på skole i et kristelig akademiet; men da han kom til universitetet røvet de alt slike fra ham. I førstingen vilde han intet høre om Gud, men litt etter litt begynte han å lese i vår store russiske bibel.

De kom sig, ved en løgn av læremoren her til Nome. Der skal de dog være i fengsel ennu. Også den annen gutt var glad ved å

Russiske flyktninger. Hilsen fra en eskimobroder.

få et testamente av oss på sitt eget språk.

Sibiria holder sine porter lukket fremdeles. Bitterheten var stor over at vi ikke ville utlevere de to flyktninger av hvilke den ene var beskyldt for å ha stjålet penger. Så nu skal ingen få lov å komme herfra dit.

Nyseter er i Nome nu. Jeg måtte bli her da vi fikk besøk av en troende eskimo fra svenske misjonsforsamlingen. Han tenkte å prøve å komme inn i Sibiria igjen. Han kom samme dag som russere reiste. Nu kanskje han blir her eller reiser til en annen øy et stykke herfra. Han er meget interessert når jeg forteller fra misjonsberetningen jeg leser. Brevene fra str. Engstrøm grep ham visst, som det gjorde meg. Jeg fortalte ham at hun sluttet et brev med at hun aldri vilde gi opp.

Alt han sa var: That's good (det er godt). Eskimoene røber svært nødig sine følesler. Men da vi siden bøyet våre kne brast det ut av ham på hans gebrokne engelsk: «Herre, velsign den stolen i India som aldri, aldri vil gi opp». Han liker å syng «Mer enn millionær» som han har lært i svenske misjonen. Holder på at vi skal oversette den til engelsk og eskimo.

Han ønsker sig en tur til Skandinavia. Gamle svenske misjoner Hoyer hadde lovet ham det, men så døde han jo. Han ber mig hilse de norske venner.

Hjertelig hilsen også fra mig. Eders i Jesus
Laura Nyseter.
Diomede 13. aug. 1929.

— Bi på Herren, vær trøstig, og ditt hjerte være sterkt, ja bi på Herren.

Salm. 27, 14.

En velsignet vekkelse.

Da diakonen talte i menigheten.

Fra engelsk ved Marthin Nielssen, Oslo.

Vi forventet ikke noe ualmindelig den dag, men vi kom just som før. Det var en varm søndag i juni, og den årlige hedningsemisjonspreken skulde lyde og kollektene optas. Det opvalte oss ikke noe, for vi hadde sovet, må jeg si, gjennem både preken og kollektoptagelsen så mange ganger før. Det var ikke talen nettopp, for den syntes ikke så forskjellig fra almindelig, men på en eller annen måte blev diakonen grepne.

Såvidt som jeg husker, tok presten som tekster: «Gå til all skapning», men dvelte særlig ved ordet: «Gå». Han talte ikke om å oppta kollett, men om å gå, og Herren ville aldri bli tilfredsstillet før vi gikk.

Våre kollekteler, fortalte han oss, ble ikke for store, og alltid ble han minnet om en historie han hadde hørt om en gutt: Det syntes

som om den lille gutt la til side noe av det beste kjøtt på sin tallerken til hunden. Hans mor blev opmerksom på dette og bad han spise det selv, og etter middagen kunde han ta hvad der var tilbake og gi til hunden. Efter middagen samlet han så sammen smulene av fett, ben og brød og bragte det til hunden, og noen hørte ham bedrivt si: «Jeg tenkte å bringe dig et offret, Fido, men jeg har bare fått en kollett».

De fleste av oss har ikke fått meget i kollektene, bare nok til å se respektabelt ut når kurven passerer.

Men presten gjikk videre i sin tale og viste oss at befalingen: «Gå» mente nettopp hvad den sa. Han sa at alle hadde å gå. Nu har jeg alltid tenkt, at det var et spesielt kall som kom til én her og en annen der, og når de følte dette, hadde

de de å bli misjonærer. Men presten sa at det stod ikke i Bibelen. Alle var befalt å gå, såfremt de ikke hadde et kall til å være hjemme, var de bundet til å gjøre sitt beste for å finne anledning til å hjelpe alle som kunde gå.

Derefter spurte han oss hvorledes vi vilde føle det, hvis vi ikke hadde noen Jesus å gå til for å få tilgivelse for våre synder, hjelpe i våre vanskeltigheter, styrke imot tristelser, trøst i sorg og veileding i besværligheter? Og videre om vi ikke hadde Jesus til å si oss hvorledes vi skal leve her, og spesielt om vi ingen Jesus hadde til å fortelle oss om Guds kjærlighet. Dette er det som gjør livet så mørkt for hedningene, og i våre gaver må vi huske Herrens befaling til oss om å gå.

Presten bad derefter kort og

gamle diakon Bright stod derser op for å samle inn kollektene på sin side. Diakonen var en god og ærlig mann. Han hadde en vakker bondegård på 200 acres og en pen familie, alle tilhørende menigheten. Jim, den eldste, styrtede gården, Jack var nettopp ferdig til å gå til universitetet og Mary hadde diplom som

kererinne og studerte sykepleie ved et Taranto-hospital. Moderen var også en vakker kvinne.

Den gamle diakon hadde vært omrent døp i de siste år, og han satt alene på første benk. Jeg tror han var kommet i en slags drømtilstand over prekenen, for da han skulde til å samle inn kollektene bevrnt han å tale høyt med sig selv. Han kunde dog ikke høre sig selv, for man måtte rope for å få ham til å forstå noe.

Han talte som sagt for sig selv, og såvidt jeg husker er dette hvad han sa: «Så — dette: «Gå» lø-

mes mig og hver eneste av oss, og dette er Herrens kurv; hvad vi legger i den er vår hjelpe og viser samtidig hvor meget vi elsker ham og hvor megen verd vi har for ham, siden vi ikke går selv».

Han gikk til den bakerste benk og leverte kurven. Disse benker var alltid fulle av unge menn, og ellersom de la sine penger i kurven fortsatte den gamle mann sin tale:

«25 cents fra Sam Jones. Min gutt, du er mere verd enn det for Herren. — 10 cents fra David Brown, 5 fra Tom Stone og ingenting fra Steve

Jackson. 40 cents fra fire gutter og enhver av dem kunde gå. De er verd 600 dollars om året for sine fedre og bare 40 cents for Herren».

På den neste benk satt Allan og hans familie. Allan ga en dollars tor familien, og den gamle diakon beveget sig videre, sigeende: «Prisen på en av dine middager nede i byen, halvten av det par hansket du bærer, nesten så mye som du spenderde på iskrem sist uke, en eske sukkertø». Dette var diakonens kommentar eftersom penge ne falt fra dommeren og hans ta-

milie.

Derefter la far John Robb i en sammenrullet seddel, fra Robb en annen og deres sønn en liten konvolutt bugnede med pennier og Maggie hjalp den yngste å legge i en annen — og den gamle diakon sa: «Gud velsigne dere».

Vær sikker, vi var alle lyttende, skjønt vi ikke turde vende oss om, og mange var glad for at diakonen ikke optok kollekten på den annen side også.

John McGlays benk kom. «Verd en dollar om året for Herren og

Forts. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fratt utgivning organ i misjons-

tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redak-
sjonskomite og utkommer hver 1. og 15.
i måneden. — Alle brev og meddelelser
til både redaksjon og ekspedisjon sendes
under adr.: «Misjons-Røsten», Post
boks 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20
kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år.
Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år.
Bladet kan bestilles i alle landets post-
stalter og hos kommisjonærerne.
Adresseforandringer, skriftlig oppsjege
og betalinger skjer til ovenstående adr.

Ute og hjemme.

Det er så ofte nevnt at ikke
alle er kalt til å gå ut til de for-
skjellige folkeslag med evangelii-
et, og heller ikke alle er skikket
til denne gjerning.

Men likeså nødvendig som det
er å ha utsendinger ute på mis-
jonsmarkene, likeså nødvendig
er det at disse er knyttet i intim
forbindelse med de misjonsinter-
esserte hjemmearbeidere. Både
misjonærerne og vi her hjemme er
avhengig av hverandre i Herrens
tjeneste når det ved hans nåde
gjelder å oppfylle Mesterens befa-
ling om å gå ut i all verden med
budskapet om frelsen i Jesus Kri-
stus.

Her hjemme finnes mange
breddre og større som daglig strider
troens gode strid i bønn for
alle de heilige og særlig for mis-
jonærerne. Og mange er de som
kanskje under trange kår legger
tilsides hvad de kan avse sine
midler til beste for ute-misjonen.

Mange har uttalt sin glede over
misjonsbrevene og vi er av og til
blitt spurt om vi ikke snart får
noe brev fra denne eller hin.

Vi ble forleden spurt av en
søster: «Har dere hørt noe fra
N. N. i det siste? Jeg forstår
ikke hvad det kan være. men Her-
ren har lagt vedkommende slik
på mitt hjerte nu i lengere tid,
at jeg stadig må sukkel til Her-
ren.»

Så sa søsteren. Og det finnes
nok mange slike våkne bønnens
barn, som har et åpent øre for
Andens tale.

Det beste middel til oplysnings-
om alt som vedrører misjonsar-
beidet er misjonærernes breve. De
tjener også til oplysnings om nød-
vendigheten av et viktig arbeid.

Merkelig nok er det mange ut-
sendinger, som har liten forståelse
herav. Vel er det så for man-
ges vedkommende at de kan bli
så optatt i arbeidet, at de har
vansklig for å skrive, og en stor
del mener sig også å være mindre
kompetente.

Hvorom dog alt er har det i-
midertid stor betydning å være
i stadiig rapport med vennene
hemme.

Det kan ofte synes som man
litet eller intet har å berette. Men
det som for misjonæreren kan syn-
nes dagligdags og ubetydelig, det
de, er dikt.

kanskje være nettopp disse
foretelser som har spesiell inter-
esse her hjemme.

Mange er under lesningen av
misjonsberetningene, ved Guds
And blitt tilskyndet å gjøre sitt
bøde i bønnens tjeneste og ved å
yde midler.

Vi håper således ved denne lit-
te henvendelse å kunne tilfreds-
stille vennenes spørsmål etter mi-
jonærernes befinnende, samtidig
som man ved misjonærernes be-
retninger fra feltet kan spe-
re de oplysninger om tilstanden i
hedeneskaps mørke.

Misjonær Alb. Christiansen
har nu forlatt Norge og er på
vei ut til Afrika. Han medførte
d.s. «Brabant» som gikk fra Oslo
til Antwerpen fredag 4. oktober.
Må Herren få velgående vår bro-
der på hans ferd inn i det ukjent-
te, myrke Afrika.

Reisen der ut er både besværlig
og farefull og broderen tren-
ger våre forbønner.

In memoriam.

Eldste Johs. Andresen,
Sarpsborg.

Du lever i blant oss, du taler,
vidner, troster og oppmuntrer endog
din jordiske legeme er senket i
graven. Det var en vemos sky du
brakte, når du forlot oss. Vi ant-
tet, at budskapet om din død
kom, for sydkommen var ofte på
besøk hos dig. Du var trofast som
få og helt åndfrisk til det siste.
Men tiden kom — og du var mo-
den for herligheten.

Forsamlingen var ditt åndelige
hjem, og ungdommen var ditt liv.

Tusener av takk stiger fra mangens
hjerter til dig, du fader i Israel —
du omsorgsstille Herrens tjener.
Fred er over ditt minne.

Din plass er tom. — Vi skuer
og ser fremover, men forgi ves. Du
er ikke lenger blandt de levendes
tall på jorden. Det er kun minnene
tilbake.

Ditt valgspråk etterlot du dig:
«Gud er god og godt gjør han!»

Fortrøstningsfullt hvilte du på det-
te inntil du måtte forlate jordens
kummer.

Så har en helt lagt ned sitt
sverd. En som var av de første i
vår by som ville bringe frihetens
evangelium fulltonende frem. Arbeidet
har ikke vært forgi ves.

Takk for hvad du var for mig.
Takk for hvad du var for alle. Må
Herren signe ditt minne.

Fred være over Guds Israel!

Stefan Trøbber.

Syndebyrden.

En innstift evangelist i India pre-
diket en dag, da en løsmunnet ung
mann spurte ham: «Du taler om
syndebyrden. Jeg kjenner ikke noen
sådan. Hvor tung er den? Kanskje
10 eller 40 kg.?»

Evangelisten svarte: «Si mig, om
du logger 200 kg. på et lik, tror
du det kjenner at det er tungt?»

«Nei, det er jo dikt», svarte
den unge mann.

Predikanten svarte da: «Den sjel
som ikke kjenner sine synders byr-
de, er dikt.»

Rop og jeg vil svare.

Av Rev. Stuart M. Bryson. — Fra engelsk ved M. Stove.

Bwana vet du at det skal væ-
re et stort regjerings-rådsmtøte
på Kabiget imorgen?

Den talende var Ruben, lære-
ren ved Surungo utskole. Denne
skole var den første utskole i
Naudi og et svar på mange Guds-
tjeneres bønner.

Vi hadde i syv måneder bestemt
bedt Gud åpne veien for oss, så
vi kunde få en annen utskole i
Kcbirjet distrikset midt imellom
misjonsstasjonen og Surungo. På
den tid vi begynte å få høddet
District Commissjonären anmodet
oss om å gå ut i blant de inn-
døde og utdele medisin til dem.
Det var under epidemien fra rig-
år, og Kabiget var det første sted
vi besøkte. Efter Guds plan fikk
vi være rødskap til å redde høv-
dingens liv, og han lovet da å
hjelpe oss til å få en skole i hans
distrikt; siden hadde vi fått
spurt den innstiftede rådsför-
samling og blitt nektet. Dette
gjorde at jeg hadde sett mig fore-
å inntre op personlig ved neste
ting.

Nu var planen utelukkende å
bespeke Rubens skole, og jeg hadde
ikke det ringste kjennskap til at
det styrende var kalt sammen
til møte i Kabiget imorgen, så alt
tydet på at Gud hadde ledet oss
dit i rett tid. Den aften hadde
vi et bønnemøte hos Ruben, så
bad om seir og Gud gav oss for-
visning om bønnhøfelse. For å
nå tingstedet i god tid startet vi
tidlig neste morgen, og ved vår
ankomst fant vi høvdingen og
de rådgivende eldste ramlet i et
antall av ca. 300 i alt.

Aldri før hadde jeg følt den
ondes makt som nu, og våre hjer-
ter sank ved tanken på at disse
menn skulle bestemme hvorvidt
der skulle bli skole i distrikset
eller ikke. Dog, vi hadde fått
fortvissning om at det allereste
var bestemt av en høyere makt
enn deres eller hadde vi ikke på
bønnemøtet kvelden forut fått
fortvissning om at andragendet
skulde bli inviglet?

Efter vi hadde gått rundt og
hilst på de forskjellige grupper
satte vi oss ned for å vente på
regjerings representant samt
be Gud la sin ånd bevege hjer-
tene.

Og der kom han endelig. «Vel,
hva har bragt deg hit idag?»
spurte betjenten.

«Jeg hørte der skulde være
rådsmtøte og er kommet for å få
fremmet saken om utskolen»,
svarte jeg.

«Så snart de har samlet sig vil
vi tale til dem om det.»

Straks saken kom frem reiste
en ung høvding sig og erklærte
at han ikke kunde se noe til hin-
der for at de fikk holde skole, da
læreren på den andre skolen 10
mil herfra synes å være en god
mann som bare taler om det som
hører Gud til. Øieblikkelig reiste
en annen høvding sig til motstand
og meddelte at folket vilde holde
fast ved de Naudiske skikke og
ønsket ikke misjonen skulde byg-
ge skole.

Da brøt stormen løs og i to ti-
mer raste den frem og tilbake. Vi
kunde bare se at den Hellige And
måtte vinne seier gjennem det
hele. Høvdingen som vi hadde

hjulpet med medisin, søkte å vin-
ne støtte for skolen og sa tilslutt:

«Vel, dersom dere ønsker å avvi-
se disse mennesker vil jeg ha sko-
len i min kråk!» Dette lot til å
 bli et vendepunkt, og vi noterte
med undren at den ene etter den
annen gav etter. Dog, den første
høvding som tok til gjennom
blev fast i sin motstand.

Endelig sa kommisjonæren: «Er
dere ferdige til å avgå deres
svar?» Da stod en av de gamle
i frem og sa: «Ja, vi har besluttet
å ha skolen.» Da sa kommisjonæren:

«Dersom dere er enige
i dette, sendt oss følgende hilsen:

Kjære misjonsvenner, misj-
nærer, ja alle sammen!

Snart kommer Jesus. La oss
være brennende i Anden, tju-
må av hele hjertet. Det er
sikkert vanskelige tider vi lever
i, men da det være vår trost
over den ganske jord hist og
her, har Herren og folk som han
har uttatt for sitt navn skyldt
Hvor vi er glad ved å ha sam-
fund med Herrens små i verden.
Det folk som han har dannet seg
skulde fortelle hans pris.

Gleder oss til igjen å få dra-
til kineserne. Reisen går over
Amerika og tanken er å være i
Kina til det.

Vi var første gang ute og fikk
då og ta evangeliets realis-
asjonbaret. En levende Gud fra
dem som tilber døde avguder.

Må vennene, når Anden min-
ner, be for oss.

Lev vel alle sammen. Vær til
Jesus kommer. Kjærlig hilsen
til dere alle. Mark. 8 fra 34
vers.

ORD FOR DAGEN:
Hver den som tror, at Jesus er Kristus,
stas, er født av Gud; og hver den som
ekskluder, ekskluder også dem, som er
født av ham. 1. John 5, 1.

I MISJON

ekspedisjon
En aktuel b
LIDER

Av Stefan
Boken innhold
befraktninger
om en ung p
og andre
Boken koster k
pris

havet
har et ord
folk i
Kan bestille
adr. Volda, S
kr. 0,80 + po
AIDA
en ypperlig ba
avdøde fra Se
også med u
Pris

ER DU
Traktat passen
ufrelste. Pris:
Sendes mot lo
krav. Beløp
«Misjons-Rø

FRA SPRÅK
En hilsen til
Følgende års
sjonærer på
beidsfelt tar
Guds rike
stus Jesus, vi
Han er tre
eder.

Tenk hvor
Herre og all
gitt eder den
Gudesønnens
vets herlig
som er bundet
Ja, priset va
over makten
lot de mynd
fullbrag
rens fanfare
jord. Hallelujah

Og i den
eder å gå ut
for et herlig
stort at Her
lydighet i det
og utsett for
vel ikke alt
vederkvegen
eten på mis
men hvor g
alt kan ma
Guds nærvær
er til for at
til den store
tror på Jesu
etter.

Om vi all
den korte t
den. Som
nu er den
blomsten p
visner den
her hjemm
større mål
heten av e
beid.

Når vi
Skriftens l
til et «inte
må være s
vi er styr
av nåde og
oss hjem
ger så snar
og satt oss
plasser fo

Avskjedsmøte.

Søndag 29. september hadde
vennene i Pløensgt. 4, Oslo, invi-
tadt til avskjedsmøte for mye-
naren Agnes og Torkild Riis
mussen, som nu for annen gang
reiser tilbake til Kina. Det var
en riktig herlig stund man fikk
sammen, skrives til oss.

Søster og broder Rasmussen
hadde sendt oss følgende hilsen:

Kjære misjonsvenner, misj-
nærer, ja alle sammen!

Snart kommer Jesus. La oss
være brennende i Anden, tju-
må av hele hjertet. Det er
sikkert vanskelige tider vi lever
i, men da det være vår trost
over den ganske jord hist og
her, har Herren og folk som han
har uttatt for sitt navn skyldt

Hvor vi er glad ved å ha sam-
fund med Herrens små i verden.
Det folk som han har dannet seg
skulde fortelle hans pris.

Gleder oss til igjen å få dra-
til kineserne. Reisen går over
Amerika og tanken er å være i
Kina til det.

Vi var første gang ute og fikk
då og ta evangeliets realis-
asjonbaret. En levende Gud fra
dem som tilber døde avguder.

Må vennene, når Anden min-
ner, be for oss.

Lev vel alle sammen. Vær til
Jesus kommer. Kjærlig hilsen
til dere alle. Mark. 8 fra 34
vers.

Fra India.

13. septbr. 1920.

Mine kjære venner.

Guds rike fred!

Iaften har jeg noen stille t
mer, og tankene flyr da til venne
langs derborte over haven.
Jeg har takket Gud så inderlig
for bedende venner, og jeg si-
ler, at vi er rike, når vi har ven-
ner til å stå bedende for oss! Vi
beholder det også, for dagene
lever i ønde, men det tyder på
hen på at snart kommer Jes-
sor for å hente sin brud! A, at vi
måtte være rede! Jeg ønsker i
innerlig at vi må få mange sjeler
fra India med hjem til Jesus! Vi
har mange misjoner og mange
mange liv har blitt gitt for sjeler
— men kampen er hård og
forholdsvis få gir avkall på sjeler
for å begynne å tjene Jes-
sus. Måtte vi misjoner være
så fylt med Jesus, at folket ku-
de se ham i oss, da vilde sikke
flere komme til ham.

Jeg vil gjerne be dere stå me-
oss i bønn for våre indiske med-
arbeidere. Vi har måttet å dra
fra alle de forskjellige misjoner
og det står nu til oss å vise de
sannheten om Andsdåben og gi
sammen med dem i bønn.

Førenn vi begynner vårt vinte
arbeide sammenkaller vi våre
medarbeidere for en uken bønn
og den skal holdes 18.-20.
oktober. Vi ønsker Andens ut-
delse — vi ønsker ny kraft til
vidne, så sjele må soke hen til
vår Jesus. Vi ville sette pris
eders bønner for oss.

Eders i hans tjeneste lykke!
Valborg Frandsen
Lakhimpur, Kheri, U. P., Ind

I MISJONS-RØSTENS

ekspedisjon kan bestilles:
En aktuel bok:

VEKTER! HVOR LANGT
LIDER NATTEN?

Av Stefan Trøber.

Boken inneholder korte, vakkende betrakninger, en gripende fortelling om en ung pikes fall i synden og andre småstyrker.

Boken koster kr. 0,75 pr. ekspl. + porto.

VAK

av M. Støve
har et ord til alt Guds
folk i denne tid.

Kan bestilles hos forfatteren,
adr. Volda, Søndmør. Pris
kr. 0,80 + porto kr. 0,20.

AIDA MARGARETH,
en ypperlig barnebok, skrevet av
avdøde fra Schaus. Boken leses
også med utbytte av voksne.
Pris: 80 øre.

ER DU LYKKELIG?

Traktat passende til utdeling blandt
urestre. Pris: kr. 1,50 for hundre.
Sendes mot forsikkert eller poststop-
krav. Beløpet kan også sendes
i frimerker.

«Misjons-Røsten», post boks 32,
Sarpsborg.

FRA SPREDTE FELTER

En hilsen til arbeiderne i ut-
misjonen.

Følgende åpne brev til våre mi-
sjoner på de forskjellige ar-
beidsfelt var vi inn:

Guds rike nåde og fred i Kristus Jesus, vår Herre!

Han er trofast som har kallt
eder.

Tenk hvor stort at allmacten
Herre og all jordens skaper har
gitt etter denne givne, i Kristi
Gudenes sted, å bringe li-
vets herlige evangelium til dem
som er bundet av mørkets første.
Ja, priset være Jesus, som selret
over makter og myndigheter og
lot de myndige ord: «Det er
full bratt!» lyde som en sei-
ren fanfare utover den ganske
jord. Halleluja!

Og i denne sier et det gitt
eder å gå ut til folkeslagene. A
for et herlig privilegium! Hvor
stort at Herren får virke troens
lydighet i den han forut har kallt
og utsett for gjerningen. Det er
vel ikke alltid det blåser mild og
vederkvegende sønnevind der
ute på misjonsmarkene heller,
men hvor godt å vite, at gjennem
alt kan man kjenne og erfare
Guds nærvær. Og, halleluja! Alt
er til for at frukten skal modnes
til den store høst, som alle vi som
tror på Jesus stunder og lengter
etter.

Om vi alle kunde bli klar over
den korte tid vi er satt inn i ver-
den. Som en tåkedamp — i ett
nu er den forsvunnet, — som
blomsten på gresset, hvor hurtig
visner den ikke! Da vilde både vi
her hjemme og misjonærene ute i
større målestokk se nødvendig-
heten av et ennu mer intenst arbeid.

Når vi betrakter oss selv i
Skriftens lys svinner det hele hen
til et «intet». — Ja, jeg tror det
må være så, han kommer ihu at
vi er støv, og så er han så full
av nåde og kjærighet at han tar
oss hjem til de himmelske boli-
ger så snart han har fått dannet
og satt oss istand til å innta våre
plasser for tronen.

A tenk for et herlig budskap
dere har å by folket! Hvor det
er nødvendig å ha et åpent blikk
for alle anledninger Herren gir
oss ringe små. Sjelens frelse kan
avhenge av hvorvidt vi har et
åpent øre, så vi hører Andens
stemme.

Det kan koste på mange gan-
ger og satans andehær er alltid i
virksomhet når det gjelder å hin-
dre sjelens frelse. Men priset var
re Herrens navn, han har gitt
oss del i sin veldeste kraft.

Må Herren få velsigne eder
kjære brødre og søstre og gi eder
styrke og kraft i hedenskapets
mørke. Han som har kallt eder
med et hellig kall, han skal gjøre
det. Snart kommer samlingsda-
gen, da I med jubel skal komme
hjem med de bergede nek, og
kan fåprise Lammet for de sjelle
som ved hans nåde er gitt eder
som frukt for sæden I sådde i
tro til hans herlighets navn.

Med broderhilsen

Misjonsvennen.

Fra Sarpsborg.

Søndag 29. september spred-
tes budskapet om at eldstebro-
der Johannes Andresen, Sarps-
borg, var vandret hjem til Her-
ren, 65 år gammel.

Broderen hadde gjennom len-
gere tid vært syk til legemet, og
budskapet kom førsiktig ikke
uvekten. Men tross smerten og
besværligheter beholdt han dog
sitt lyse sinn, altid fornøiet og
glad over å være bevaret i Jesus
Kristus. Gang etter gang fikk
broderen nåde til å stå op fra sy-
keleiet.

I Misjonshuset hvor han har
vandret ut og inn i så mange
år hadde han alltid noe å stille
med. Her hadde han også en
bønnekrok, hvor han, som den
bønnens mann han var, la alle
ting frem for sin himmelske Fa-
der.

«Han Far greier det nok, han»,
pleiet han gjerne si når det
gjaldt.

I den siste tid var både hans
bønner og vidnesbyrd preget av
sterk hjemlengsel. Og når smer-
ten den siste tide blev for vold-
somme, bad han om at Herren
måtte ta ham hjem, og han blev
bønnhørt.

Lørdag 5. november blev br.
Andresen begravet på den vakre
St. Olavs gravlund. Mange ven-
ner fra fjern og nær var kommet.
I kapellet talte br. Kleppe ut
fra bibelordet: «Dødens bitter-
het er veken bort».

Det er meget som kan møte

en av motganger og bitterhet under

vandringen her nede. Men

men alt er for intet å regne mot den

bitterhet «dødslenes konge», dø-
den, fører med sig. Dog var det

ikke slik med denne broder, som

vi er samlet om her, og med oss

andre som har mottatt Jesus

som Frelsers. For oss blir døden

en overgang til livet. Døden har

mistet sin brodd, idet vår Fre-
lser, Jesus Kristus, smakte dens

bitterhet. Savnet og sorgen ved

våre kjæres bortgang gjør sig

alltid gjeldende, men vi sørger

ikke som de der ikke har håp. Vi

vet, at det er kun en liten kort

tid adskillelsen varer, hvorefter

de som har mottatt Jesus etter

skal møtes med sine kjære.

Efter talen la br. Schulz
stad en krans på båren fra fa-
milien og fremsa i tilknytning
hertil et dikt.

Br. Hagen la på krans fra
avdødes broder og svigerinne og
likeså en krans fra barnebarna.

Efter begravelsen blev delta-
gerne innbudd til en liten minne
høytidelighet i Misjonshuset.

Efter bevertningen var det
flere av de tilreisende som benyttet
anledningen til gjennem sine
vidnesbyrd å flette en vakker
minnekranz om den avdøde broder.

Følgende vakre dikt fra barna
til deres avdøde far blev lest:

Det kom så tungt — det sorgens bud
at hørt fra oss du måtte drage. —
Når du er hjemme — glad hos God,
mens vi i vemo står tilbake
og Jenker stille over dig,
som stjernen fandt på livets vei.

Så rolig dog ditt liv det var,
du droen sitt i ditt hjerte.
I ordet fant du rette svar,
det lyste for deg som en kjære,
Og godheten i sinnet lå,
det fikk vi alle forståt.

I gjerning viste du det vel,
hvor livet lykkelig kan være,
det fikk du dypt i din sjel,
der lå den gylne kronens ære.
Når troen — håpet tendte er,
da livet trygt man i sig bær.

Mens vi i sorgen her nu står
med tårene så sår i pie,
mens hjertet vemosdyrkt det slår,
mens det i omhet fikk sig bøye,
så vil vi takke dig nu far,
fordi du snil imot os var.

A! Dine minner — kjære far
skal i vårt hjerte lære leve,
de gjennem tiden vi bevere,
i våre tanker frem sig heve.
Ditt livsens billed — som vi fikk,
skal leve — skinne for vårt blikk.

Dit livsens minne — signet vår,
mens du i jorden stille sover,
vi ikke trofass har dig kjer,
din jordestrød er nu da over.
Så hvil da far, i Jesu navn,
du fant den siste — trygge havn!

Det velsignelsesrike samvær
sluttet med at man sang: «O
tenk, når engang samles skal.»

A. J. L.

Hjemme igjen.

M/S. «Santos» 30.—9.—29.

Kjære misjonsvenner og alle
lesere av »Misjons-Røsten« Fred!

Vil nu få sende en liten hilsen
fra Malmö i Syd-Sverige hvor vi
for tiden ligger, på vei til Stock-
holm. Jeg har nemlig vært med
denne båt over fra Argentina.
Var også denne gang så heldig
at jeg fikk arbeide med under
reisen over til Sverige. Jeg skal
folge med op til Stockholm og tilbake
til Göteborg, hvor jeg
mønstrer av og fortsetter derfra
direkte hjem til Norge, hvor jeg
vil være fremme omkring den
16. oktober.

Vet ennu ikke hvor lenge jeg
kommer til å stanse hjemme.
Mitt ønske og min bønn er at jeg
snart må komme tilbake til Ar-
gentina hvor arbeidet venter mig
blandt indianerne.

Har tenkt når jeg kommer tilbake
til Argentina å opta arbeid
helt oppve ved den Bolivianske
grense. Der lever flere indi-
anerstammer helt uberørt av
evangeliet.

Bød fremdeles for mig og in-
dianerne at mange også av dem
må bli vundne for Kristus. Har
tenkt å reise litt hjemme, i et
tid utvinteren over, og fortelle
om indianerne og arbeidet i
Argentina.

Vennlig hilsen til dere alle.
Broderligst.

Sigurd Grønvold,

Adr.: Foss, Lier s.

Hilsen fra misjonær

Fjeld.

9. sept. 1929.

Kjære venner i Kristi Jesus.
Fred!

De unge løver ås i mod og norg-
ter, men dem som søker Herren
følges ikke noe godt.

Salm. 34, 11.

Tiden som vi har fått tilbringe
sammen med vennerne i U.S.A.,
har gått fra oss som en drøm,
og når dette skrives ombord i
«Emp. of France» ute på Stillehavet,
kommer mange dyrebare minner
fram om stunder vi fikk tilbringe
sammen med Guds barn som vi har
hatt anledning til å møte med på
de forskjellige steder.

Også den uk i stanset i
Vancouver B.C. var det kjært
for oss å kunne samles med de
skandinaviske venner, og vårt opp-
hold i br. Wiigs hjem var for
oss en dyrebart avslutning på
disse to år vi har vært hjemme
fra arbeidsfeltet i Kina. Må Herren
rikelig velsigne dere alle for
alt godt vi har fått nytte sammen.

Tiden er gått, men minnene
lever klart i vår erindring, og
foran oss — etter enno noen da-
gers reise — ligger Kina med si-
ne tettbefolkede strekninger, ja
våre hjertene er allerede der og
spørsmålet kommer: Hvorledes
skal vi finne stedet og folket
igen? Sedens som er sådd har
spiret og bæret frukt, og Herren
har sagt i sitt ord: Min Far, som
har gitt mig dem, er større enn
alle og ingen kan rive dem ut av
min Fars hånd; jeg og Faderen
vi er ett. (Joh. 10, 29).

Det er med håp i våre hjertene
at vi sammen med de kinesiske
brødre, og ved misjonsvennenes
samarbeid i Herrens gjerning,
må få nåde til å bringe det glade
budskap til de mørke felter som
venter på evangeliets sannheter.

Tiden for Mesterens tilkom-
melse er kanske ikke så langt
borte. Derfor er det en trang i
vår sjel etter å benytte tiden
mens det heter idag.

Det er nu snart ni år siden vi
reiste denne vei sist og da var jo
Kina et ukjent land for oss. Vi
er takknemlig til Gud for de år
vi har hatt anledning å arbeide
for Jesus der ute, og det er med
glede vi offer oss påny for gjerningen.
Enten nu tjenesten blir
lang eller kort er vi i Herrens
hånd, og til hans tjeneste.

Ta oss fremdeles med i deres
bønner og vår så hilsen på det
hjerteligste fra oss begge,

Kari og Jens Fjeld.

Misjonen i Sudan.

Nok en ny afrikansk stamme
er kommet under norsk innflytelse.
Den unge misjonær Sverre
Oseland, som nu reiser ut for
annen gang etter et års ophold i
Norge meddeler i Misjonsselskaps
årbok, at man allerede om-
gås med tanker om å grunne en
tredje stasjon i Kamerun. Denne
vil antagelig bli anlagt i byen
Yoko, som er det centrale punkt
for Wute-stammen. Stedet ligger
ca. 1000 m. o. h., centralt og be-
kvemt ved den nye Atlantic-
Tschad-vei, ca. 300 km. nord for
koloniens hovedstad Jaunde,
hvortil banen fra kysten fører op.

Fra denne stasjon vil man nå vel
20,000 av Wute-stammen, som
hittil liten eller ingen berørings-
hast.

Kristus kommer.

Min ånds byrde dag og natt er

den nære åpenbarelse av vår Her-
re Jesus Kristus fra himmelen
for å forvandle sine hellige. Jeg
ber Gud å gjøre eder rede og å
holde eder rede. Må eders del
være blandt det velsignede tall,
som skal bli rykket opp til him-
mel.

Selvom vi ikke kjenner «timen»
i hvilken vår Herre skal åpenba-
res, er det mulig for oss, lik Si-
meon, å ha en åpenbaring av den
Hellige And som hans komme i vår
livstid. Det synes som om Andens
spesielle budskap til de fer-
dige troende er idag: «Du skal
ikke dø, men du skal bli rykket
opp til å møte Herren i luften.»

Der er en særskilt salvesel over
bønner, over enhver ting, som har å gjøre
med eforvandlingen.

Det er en inspirasjon å tenke,
at «dagen» er for hånden og at
vi i et sieblikk skal bli forvandlet
til å bli ham evig lik. I et sie-
blikk skal vi bli gjort syndfrie. —
Opphøiede liv, o, åndsolpfrente
tanke! Den forbannede synd
forbi for altid! Synd for evig
under våre fotter, og vi selv i full
besiddelse av Guds rene natur og
hars skjønnhet og fullkommenhet
til en høy del av oss; og heref-
ter skal vi uten skam åpenbares
for Gud og vandre blandt engle!
O, velsignede time! «Kom,» er
det uutslukkelige råp fra min
ånd, og å tenke at sådan time er
for døren! O, å være rede og å
fulføle det verk, som han gav
oss oss å gjøre, og å berede andre.

I et «sieblikk» skal også våre
legemer bli gjort åndelige! O,
lykkelige dag! Efter sådan treng-
sel skal vi bli fulkommen da vi nu er
åndelig.

Det er med håp i våre hjertene
at vi sammen med de kinesiske
brødre, og ved misjonsvennenes
samarbeid i Herrens gjerning,
må få nåde til å bringe det glade
budskap til de mørke felter som
venter på evangeliets sannheter.

Der er en nøiaktig forutbestem-
melse bakved alt som Gud gjør.
Tiden har vært utmålt av Gud; og
det synes som at Gud idag gjen-
nem sin And sier: «Min Sønns
annet komme er for hånden. Vær
I rede!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Der er en en nøiaktig forutbestem-
melse bakved alt som Gud gjør.
Tiden har vært utmålt av Gud; og
det synes som at Gud idag gjen-
nem sin And sier: «Min Sønns
annet komme er for hånden. Vær
I rede!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Der er en en nøiaktig forutbestem-
melse bakved alt som Gud gjør.
Tiden har vært utmålt av Gud; og
det synes som at Gud idag gjen-
nem sin And sier: «Min Sønns
annet komme er for hånden. Vær
I rede!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Der er en en nøiaktig forutbestem-
melse bakved alt som Gud gjør.
Tiden har vært utmålt av Gud; og
det synes som at Gud idag gjen-
nem sin And sier: «Min Sønns
annet komme er for hånden. Vær
I rede!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Og da i et sieblikk skal vi ikla-
des udødelighet. Herefter skal vi
være ovenover død og frykt og li-
delse, og på den dag, som ikke
har noe mørke eller skygge, skal
vi tjene Herren for alttid til hans
himmelske bestemte time!»

Åndens gjerning.

Når vi er mest fylt av Hellig-Anden, dveler vi ikke ved Hellig-Anden, men ved Jesus, som Hellig-Anden herliggjør. Der finnes så mange kristne, kjære Guds barn, som stiller Hellig-Anden i forgrunnen, men jeg er overbeviset om at det ikke er riktig. Jeg er overbeviset om at Hellig-Anden selv likesom skjuler sig og bare lar litt lys falle på Kristi ansikt; derfor er de som er mest fylt med Anden, mest fylt av Jesus. Jeg tror, at vi først, når vi kommer hjem til himlen, i evigheten, som du og jeg sammen skal fryde oss i, til fulle skal lære Hellig-Anden å kjenne, mens vi trenger dyptere og dyptere inn i erkjennelsen av Gud; i dette liv derimot skal Anden som Jesus sier: «ta av mitt og forkynne eder». Anden herliggjør Kristus. Hellig-Anden fridrer sig aldri så meget, som når mennesker elsker Jesus og samler seg om ham; glem aldri! Jeg har sett, hvor megen skade der er skjedd når mennesker vendte deres blikk bort fra Frelsen og beskjæftiget sig med Anden i stedet for med ham, som Anden kom for å herliggjøre.

T. B. Meyer.

Hvad tallene kan minne oss om.

Ett er fornøydent! (Luk. 10, 42). Det er én Gud og én midler mellom mennesker, mennesket Kristus Jesus (1. Tim. 2, 5). Likesom éns tall ble vilt fordommelse for alle mennesker, således blev også éns rettsferdige gjerning til livsens rettfærdiggjørelse for alle mennesker. (Rom. 5, 18).

To veier har du foran dig, du som løper fra tiden inn i evigheten! Den ene er smal, den annen bred. På hvilke vandrer du? (Matt. 7, 13–14).

Tre er, som vidner: Anden, vannet og blodet, og disse tre vidner sammen (Joh. 5, 7–8). Tre ganger kalte Herren på Samuels (1. Sam. 3, 8); hvor ofte har han allerede kalt på deg? Tre ganger formektet Simon Peter sin forløser (Matt. 28, 69–75). Akk, hvor ofte har du allerede formektet ham.

Fire evangelier er gitt oss til trost og frelse.

Fem Jesu sår er vår tilflukt Med fem brud har han bespist fem tusen mennesker (Matt. 14, 17). Hans arm er ikke forkortet.

Seks timer hang vår Freiser på korset. Av seks trenger vil han forløse dig og i den syvende skal intet ondt ryre dig (Job 5, 19).

Syv bønner er det i vårt Fa-der vår. Syv ord lød fra korset (Luk. 23, 34, 43, 46; Joh. 19, 26, 28, 30; Matt. 27, 46). Ikke bare syv ganger, men sytti ganger syv ganger skal vi tilgi vår bror (Matt. 18, 21).

Otte ganger ropte Jesus: Ve! (Matt. 23, 13).

Hvor er de ni? Spurte Jesus (Luk. 17, 17). Har du også glemt å takke ham? Er du også utakk-nemlig?

Ti bud har Herren vår Gud gitt oss. Har du dem for sie og i hjertet.

Enn i den elleve time går Herren ut for å spåre etter arbeidere til sin vingår (Matt. 20, 6).

Lar du dig finne av ham? Hører du hans kallen?

Tolv apostler kretslet likesom tolv planeter om den evige sol, Jesus. Vill du ikke også holde dig nær til ham og følge ham?

Oversvømmelser i India.

Regntiden har i år satt inn med stor voldsomhet.

Fra Tibets høyer baner Indus sin vei nedover det indiske sletteland til Det indo-persiske hav. I mars, når sneen smelter i fjellene, øker vannstandet, og etter et par måneders pause stiger det etter i regntiden juli–september i landet.

De betydelige oversvømmelser denne vannstandsøkningen har tilfølge, er av uhøye stor betydning for Jordbruken i disse vannfattig-trakter; man søker nemlig gjennom kanaler å føre det fruktbare gjørende vann ut over så store arealer som mulig. Men i år blev denne befolkningens gode venn altfor gavmild. For flere uker siden begynte de store vannmasser allerede å trenge sig frem. Med rasende fart kom der stadig større vannmasser settende. Lenger og lenger trenget vannet inn over slettene. Befolkingen så sine marker forvandlet til stride innsjøer, og det var ikke lenge før folk måtte søke tilflukt på hustakene eller i trærnes kroner. Som oftest ventet man i det lengste med å forlate hus og hjem; og så blev det mange ganger for sent. De veldige vannmasser førte alt med sig. Hele byer ble skyllet bort — i ett distrikt forsvant ikke mindre enn seksti små byer — ennu vet man ikke hvor mange mennesker som er omkommet; men det ser heldigvis ut som om tallen blir forholdsvis lavt. Derimot er store mengder buskap druknet.

Hvor der før var fruktbarer felter strekker nu vannet sig milevidt utover. Befolkingen reddes ved hjelp av båter. I Leah blev således over 1000 mennesker reddet i båter, og på samme måte har man organisert redningsarbeidet i Mjua. Det er et eindommelig sceneri. Befolkingen svømmer omkring for å spå etfer restene av sitt husgeråd, og de gamle har tatt sin tilflukt på høytliggende punkter.

Saledes berettes der om en liten flokk som hadde søkt sin tilflukt på et høydipunkt midt i «havet». De kunde ikke svømme, og «vi har ikke råd til å få den transportert overs», forklarte de andre av byens innbyggere. Og da man fra annet hold tilbød dem hjelpe, avslo de. «Hvad skal vi gjøre når vårt hjem og alt vårt gods er ødelagt?» jamret de. Og de kommer sikker til å sitte på sin «øy» til de sulter ihjel; ti slii er hinduene.

Myndighetene har utført et stort hjelpearbeid. I Hyderabad er der opprettet en udmerket demning ved Sukkur. Den har vært sterkt truet; men holdt dog til all lykke. Hadde vannet steget bare noen tommeter til, ville yderligere veldige områder blitt oversvømmet.

Vannflommen er den værste Sind-områdets historie.

FOR FAMILIENS YNGSTE

LOSEN OG BARNET

Før mange år siden gikk en damper nedover den veldige St. Lawrence-elv i Kanada. Man var kommet derfor å tu-sen syer og var ved den store Lackin-fossen. Der bruser og skumme: vannet med vill fart og skjær blev kastet hit og dit som en spå. Mange var reddet, men de som kjente løsen og visste om hans dyktighet, de kjente sig trygge.

Aar etter aar hadde han stått ved roset og med sikker hånd ført båten fram og tilbake gjennom fossestrålene og snart var også denne tur overstått og alle kommet velberget frem.

Da skibet hadde kastet anker ved Montreal, sa en liten pige til sin mor: «Før du, mor, jeg kan gå bort og ta løsen i hånden og takke ham fordi han førte oss gjennom de grusomme bille-gene?»

Moren sa ja, og gled sprang den vesle pige hen til løsen, la sin vesle hånd i hans store brunbaktele never og sa:

«Tucen takk fordi du var så flink og fortær mor og mig og allsammen over den fele fossen.»

Da fikk løsen tåret i øynene.

«Venle jente mi», sa han, «jeg vil gi dere som du engang, når den store los, min Freiser, Jesus Kristus — lykkes!»

«Gå ut på kirkegården, sa den gamle bestefar, rop på de døde og si: Kom ut i det vakre vår, himmelen er blå og smørfugl synger.»

EN GLAD GIVER

En høstmorgen kom en dårlig kledd liten gutt på skolen. Læreren talte til de andre barn om hvor ondt det var for vesle Karl å fryse så, og ba dem takke Gud fordi de hadde sko på benene.

Neste dag kom en av kameratene og bragte med sig sko og strømper som han ga Karl med gledestråle pine.

Moren hadde minnst ham om at han ikke hadde mer enn to par sko selv.

Men gutten svarte at han ikke brukte mer enn et par om gangen, mens Karl hadde et eneste par. Og tilslutt fikk han så endelig lov til å dele med den stakkars gutt så han slapp a ga og friste på benene.

Det var et godt hjertedag i den gutten og han fikk sikkert føle velsignelser ved å gjøre en god gjerning.

DØD FRA VERDEN

Engang spurte en gutt sin bestefar, hvad det ville si å være «død for verden».

«Gå ut på kirkegården, sa den gamle bestefar, rop på de døde og si: Kom ut i det vakre vår, himmelen er blå og smørfugl synger.»

Gutten gikk og da han kom tilbake spurte den gamle:

— Nå, fikk du noe svar?

— Nei, intet.

— Gå etter bort, sa den gamle, så på din døde og si: Uavrett er mer viktig enn å komme under tak, føremore, og bryter los.

Heller ikke denne gang fikk noe svar.

— Gå så hart og ros dem, og deres ikke hører, så skjel på dem.

— Nei, bestefar, svarte gutten, da jeg forgives. De vil ikke svare meg.

Da sa den gamle: — På samme måte som de døde ikke spør etter verdenslyst og sorg, døne tilbokser og haier, dens ros og daddel, — svikte han og kom med de som er døde fra verden.

Forsamlet etter standen i kraft av stående mester med velsignende dem og den store forrett for sig. «Mig er lyder det fra Mesteren som om han vilde at han var mektig budskapet.

Allmaktens Herre. Hvilken trygghet skal bringe budet sendte stå bar ut iført det lovede maktens Herre konge og herrenrens gjerning på hans storhet, må syng og kjøde kunde si: «Hver overbevisning over storm og makt over onde kunde by disse Makt over døden som var i døden, den og bragte det.

Så sang vi en sang tilslutt, den lod så forskjellig tra hvad hadde gjort for noensinne: «Kjelighet sa forbundende, guddomlig, betar min sjel, mitt liv,» alt.

Organisten sa hun trodde å gikk gjennom taket, og jeg til Herren tenkte det samme.

Den gamle diakon folte sig til ganske rar, da han fant at han dagsdrømming hadde lydt hørt en eller to løte det forst gass hardt, men de visste det var sant.

Dette var begynnelsen til misjonselskapet og vi har holdt hele tiden siden. Det har vært høy medlemmer av vår ungdomforening som har gått ut som nysjoner i de siste 5 år, sekts våre beste unge menn og og våre lyseste piker.

Jack Bright giftet sig med oppnisten, og de er i Tibet. Mr Bright giftet sig med pastoren og begge gikk til Afrika.

Den gamle diakon er gått til le nu. Jeg ønsker vi hadde flere ham. Jim beholder sin mor på den men hun er blitt meget svak igu.

Jeg er glad over å kunne fortelle at jeg har to av mine gutter i beidet, en i India og en i Kina, en er erferdig til å gå.

Mitt navn?

— John Donald. — Du ler?

Ja, ja, jeg var den ene som bare 5 cents den dag. Hvad en gamle mann sa om å legge de

Herrens hånd slo mig. Men jeg per å gi Herren en gutt eller

for hver av disse 5 cents. Endog

ne to yngste taler allerede om å

du ser, at når Herren sier: «Gå

så vil vi lyde og gå.»

Tankepråk.

— Kristus gir sig selv til sjø for i dypeste, fullest forstånd

være dens liv hver stund på dag

Utgitt ved en redaksjonskom

Sarpsborg, Glommens trykkeri

NUMMER 21
Den vels
misjon
gav

Av misjonær Tork

Forsamlet etter

standen i kraft av

mester med

velsignende dem og

den store forrett

for sig. «Mig er

lyder det fra Mesteren

som om han vilde

at han var mektig

budskapet.

Hvilken trygghet skal bringe budet

sendte stå bar ut iført

det lovede

maktens Herre

konge og herrenrens gjerning på

hans storhet, må

syng og kjøde

kunde si: «Hver

overbevisning over

storm og makt over onde

kunde by disse

Makt over døden som var i døden,

den og bragte det

vet. Som også

sa: Kom

hånd på min d

blir hun levende

å gå i menneske

syndoffer for

spott, hån, torn

korsets død. G

han i seier og

ter endt kamp:

bølg!

Et ypperlig bud

Har vi riktig

realitet? Om

er det sente ut

alle som vilde

å bli forstået

begjærlig gripe

bud og med lo

en sådan budbr

med takk. Men

meget mere en

28, 28 står at d

ved siden av g

og perler. Et

alle rubiner og

sannhet har vi

tige syndere

Skriftens at Je

han var rik

fattigdom sku

den sjel som A

Guds evangelie

dom, får se

nådens herlige

kommen frels

Paulus: «O ri

«jeg akter alt

være, mot det

Salige er d

budskap, og

er stedfortr

Han som gik

de vel. Blin

fikk høre. I